

МОСТИСЬКА РАЙОННА РАДА ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

XVIII сесія VII скликання

РІШЕННЯ

---

05 березня 2020 року
м.Мостиська

№ 18

Про звернення Перемишлянської районної ради щодо реформи вторинної ланки медичної галузі

Відповідно до частини другої ст.43 Закону України „Про місцеве самоврядування в Україні” Мостиська районна рада

ВИРІШИЛА:

1. Підтримати звернення Перемишлянської районної ради щодо реформи вторинної ланки медичної галузі.
2. Звернутися до Кабінету Міністрів України, Міністерства охорони здоров'я щодо недопущення закриття відділень КНП «Мостиська центральна районна лікарня» в результаті реформи вторинної ланки медичної галузі (текст звернення додається).
3. Контроль за виконанням рішення покласти на депутатську комісію з питань освіти, культури, охорони здоров'я, духовності, молодіжної політики, спорту і туризму, міжрегіональних відносин, транскордонного співробітництва, засобів масової інформації (З.Цвігула).

Голова районної ради

Володимир ГОРБАЦЬО

ЗВЕРНЕННЯ
щодо недопущення закриття відділень
КНП «Мостиська центральна районна лікарня»
в результаті реформи вторинної ланки медичної галузі.

Ми, депутати Мостиської районної ради VII скликання, вкрай стурбовані процесом впровадження медичної реформи в Україні в цілому та Мостиському районі зокрема.

Питання медичної реформи обговорюється в суспільстві вже тривалий час і ми свідомі того, що удосконалення медичної галузі є необхідним.

Проте, перші зміни, які відбулися в процесі реформування медицини, на наш погляд, суттєво не підвищили якість медичних послуг та не зробили їх більш доступними для жителів району.

Реформування системи охорони здоров'я в державі розпочалося із створення служби екстреної медичної допомоги. Відділення «швидкої допомоги» в районних лікарнях були ліквідовані і створені в обласних центрах відповідні профільні служби екстреної меддопомоги. Відповідно до цих змін, виклик з будь-якого населеного пункту району не поступає в районну лікарню, а здійснюється в центральний офіс Львівської лікарні екстреної медичної допомоги та перенаправляється оператором у її підрозділ, який розміщений у нашому районному центрі, звідки і виїжджають медичні працівники до пацієнтів. Що змінилося для пацієнта у результаті реформування, крім додаткової втрати дорогоцінного часу?

Якщо держава змогла виділити багатомільйонні суми бюджетних коштів для створення нової структури лікарень екстреної медичної допомоги із витратами на утримання їх бюрократичного апарату та облаштування необхідних приміщень, то чи не раціональніше було б за ці ж кошти забезпечити реанімаційними та іншим необхідним сучасним медичним обладнанням відділення швидкої допомоги у районних лікарнях, які існували раніше?

Більше того, новостворені відділення екстреної медичної допомоги на даний час не підпорядковані керівництву районних лікарень, що не лише розбалансувало єдину систему надання медичних послуг в районі, а й фактично унеможливило швидке вирішення будь-яких проблем із керівництвом новоствореної медичної служби, яке знаходиться в обласному центрі.

Тому перші «реформаторські кроки» у медичній галузі вважаємо не тільки малоуспішними, а й невиправдано затратними для бюджету української держави.

Наступним кроком медичної реформи було створення первинної ланки медичної допомоги, тобто формування інституту сімейних лікарів. За своєю суттю сімейні лікарі- це ті ж фахівці поліклінічних відділень лікарень, які в переважній більшості попередньо були терапевтами, чи педіатрами, і в меншій кількості – хірургами, гінекологами, чи спеціалістами іншої вузької медичної спеціалізації. Для пересічного споживача медичних послуг такі нововведення особливо нічого не змінили, адже при потребі і до реформи в медицині жоден пацієнт, приміром із травмою ноги, в жодному випадку не лікувався у терапевта. А в результаті проведеної реформи встановлено необхідність першочергового звернення до сімейного лікаря, який визначає потребу пацієнта у скеруванні до вузькопрофільного спеціаліста. Таким чином, знову пацієнти змушені затрачати певний час для отримання різного роду скерувань, що видають сімейні лікарі. Важко вважати зазначені нововведення

реформаторськими, за винятком єдиної позитивної зміни - значного збільшення заробітної плати сімейним лікарям, які уклали відповідну кількість угод з пацієнтами.

Проте, наступний етап – реформування вторинної ланки медичної галузі викликає занепокоєння у зв'язку із високими вимогами Національної служби здоров'я України до медичних закладів, а саме: районних лікарень як надавачів медичних послуг вторинного рівня.

Впродовж кількох десятиліть, з часів проголошення Незалежності України, в Перемишлянську районну лікарню за державні кошти не було придбано жодного виду сучасного медичного обладнання (апаратів діагностики, рентгену та інших). Таким чином, держава не виконувала своїх обов'язків перед громадянами та не створила належних умов для роботи медичних працівників, які б відповідали сучасним вимогам.

Але навіть без спеціальної сучасної апаратури медичні працівники Мостиської районної лікарні, як і в переважній більшості районних лікарень по всій Україні, впродовж десятків років рятують життя наших земляків. То ж чи справедливим є сьогодні зі сторони Міністерства охорони здоров'я України та НСЗ України виписати вимоги для укладення відповідних договорів з районними лікарнями на надання медичних послуг, коли самі ж чиновники вищого рівня не забезпечили попередньо спеціалістів райлікарень відповідним медичним обладнанням?

Окремо хочемо звернути увагу «реформаторів» на те, що вчасне доправлення пацієнтів у важкому стані, яким необхідні термінові заходи реанімації, чи хірургічне втручання, до так званих лікарень інтенсивного лікування по українському бездоріжжю є неможливим та в більшості випадків ставить під загрозу їх виживання!

Вважаємо, що реформування пропонованими методами вторинної ланки медичної галузі призведе до неминучого закриття районних лікарень, втрати медичними працівниками робочих місць та засобів для утримання їх родин, а значить спричинить не лише відтік кваліфікованих спеціалістів за кордон, а також унеможливить отримання українцями належної медичної допомоги у разі потреби.

Зважаючи на наведене вище, вважаємо своїм обов'язком звернути вашу увагу на те, що таке реформування медичної галузі є неможливим, адже порушує конституційне право громадян на охорону здоров'я та медичну допомогу, гарантоване ст.49 Конституції України. Просимо вас переглянути шляхи і методи впровадження медичної реформи на сучасному етапі, спільно напрацювати механізм консультацій з медичними працівниками найнижчих ланок (районних і міських лікарень) та громадськістю для вироблення найбільш оптимальних та найменш болючих для громадян України методів та способів реформування медичної галузі держави.

Прийнято на XVIII сесії
Мостиської районної ради
VII скликання 05.03.2020 р.